

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

39. ČÍSLO / XXII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

28. ZÁŘÍ 2014

Z obsahu:

**Církev jako matka
učí skutkům milosrdenství**

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 10. září 2014
- strana 2 -

**„Poznání vede
k domýšlivosti; vzdělává
lásku.“ (1 Kor 8,1)**

Sv. Jeroným, učitel církve
(památka - 30. září)
- strana 4 -

**„Bože,
děkuji za všechno!“**
- strana 5 -

Stojí úplně ve světle
Adolf Rodewyk SJ
- strana 7 -

**Mariánská zjevení
v Pellevoisin (1)**
P. Daniel Pichette
- strana 8 -

**Sestry dominikánky
o situaci v Iráku**
10. září 2014 byl
zveřejněn list sester
dominikánek v Iráku
- strana 11 -

**Církev jsem
radikálně odmítal (1)**
Jenö Zeltner
popisuje svou cestu
ke katolické víře
- strana 12 -

**Rodina
v katolickém pojetí**
- strana 13 -

Archanděl Gabriel, katedrála gruzínské pravoslavné církve, Calendžicha, 14. století

Editorial

Nedávno jsem na TV Noe sledoval velmi zajímavou přednášku MUDr. Marie Svatošové na téma „Nemocný člověk v rodině“. Můžeme si myslet, že víme o nemoci a umírání dost, ale je tomu opravdu tak? Je nanejvýš nutné, aby každý člověk (u křesťana by to měla být samozřejmost) tomuto tématu věnoval ve svých myšlenkách dostatečný prostor. Žel, jak uvedla i MUDr. Svatošová, v dnešní době vidíme smrt (dodávám – i nemoc či utrpení) na obrazovkách bulvárních televizí jako žádoucí dramatický moment, řekl bych „něco akčního“. Ale ve skutečném životě to obvykle bývá jinak. Člověk odchází pomalu z tohoto světa a jde vstříc životu po smrti. Ale – k jakému životu? Bude to návrat do slávy Boží, anebo cesta do pekla? To záleží také na tom, jak člověk z tohoto světa odejde – v pokoji, usmířen, připraven, anebo rozladěn, ve zlobě, v nepřijetí své skutečnosti, v odmítnutí Trojjediného Boha.

Je dobře, když se o nemoci a o smrti hovoří v křesťanských médiích, ale je velmi užitečné nebát se setkávat se s těmito skutečnostmi lidského života reálně. Je velkým omylem myslet si, že jakékoliv utrpení či smrt „obelstíme“ tak, že je vytěsníme ze svého života. Tento úskok se jednou takovému člověku vrátí – nebude připraven, když nastane ten čas! Člověk, který trpí, je nemocný či umírá, jeli už ve stadiu, kdy svou situaci odevzdal a vyrovnal se s ní, stává se nakonec dárce síly pro ty, kdo ho na jeho cestě doprovázejí.

O utrpení, nemoci a smrti čteme i na následujících stránkách. Poučme se, abychom i my, až přijde ten čas, byli aspoň trochu připraveni! A myslíme i na trpící, kteří potřebují kromě duchovní útěchy i pomoc materiální, jako jsou např. křesťané v Iráku. (str. 11)

Na všechna životní trápení má křesťan velmi účinný lék – život s Trojjediným Bohem, Dárce života, který nejlépe ví, co člověk potřebuje. Pokud člověk přijme svoji oběť velkodušně, pak je schopen i v bolestných chvílích projevit Bohu vděčnost. Je to náročná cesta, ale kdo dospěje k takovému životnímu postoji, pak může také pocítit už zde na zemi štěstí, které je předchutí štěstí věčného. (str. 5)

V Roce rodiny jistě zaujme reflexe PhDr. Ing. Marie Ujezdské o rodině v katolickém pojetí (str. 13) a osobní svědectví Jenö Zeltnera (str. 12).

Stojíme na začátku týdne, kdy oslavujeme sv. Václava, hlavního patrona naší země. Modlitbu za národ jsme otiskli již v minulém čísle – na nás křesťanech mnoho záleží, jak bude život v naší zemi vypadat! O pomoc prosme i anděla našeho národa, svatě archanděly, naše anděly strážné. A na začátku měsíce října jistě nezapomeneme častěji vzít do rukou růženec a volat k Matce Boží, Panně Marii.

Daniel Dehner

Církev jako matka učí skutkům milosrdenství

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
10. září 2014, náměstí Sv. Petra v Římě

Dobrý den, drazí bratři a sestry! V našem cyklu katechezí o církvi jsme začali uvažovat o tom, že církev je matka. Posledně jsme zdůraznili, jak nám církev umožňuje světlem a silou Božího Slova růst, ukazuje nám cestu spásy a brání nás před zlem. Dnes bych rád podtrhl významný aspekt tohoto výchovného působení naší matky církve, totiž způsob, jakým nás učí skutkům milosrdenství.

Dobrý vychovatel míří k podstatě. Nezabíhá do detailů, ale chce předat to, na čem doopravdy záleží, aby syn či žák našel smysl a radost ze života. Pravdu! A podstatné je podle evangelia milosrdenství. Podstatou evangelia je milosrdenství. Bůh poslal svého Syna, Bůh se stal člověkem, aby nás spasil, tedy aby nám prokázal milosrdenství. Zřetelně to říká Ježíš, který shrnuje pro učedníky svoje učení slovy: „Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec.“ (Lk 6,36) Může existovat křesťan, který není milosrdný? Nemůže. Křesťan nezbytně musí být milosrdný, protože v tom spočívá jádro křesťanství. Církev, věrná tomuto učení, nemůže než opakovat svým dětem totéž: „Buďte milosrdní“, jako je Otec a jako byl Ježíš.

Církev tedy jedná jako Ježíš. Nedává teoretické přednášky o lásce, o milosrdenství. Nešíří ve světě filosofii, cestu moudrosti... Křesťanství je jistě i toto všechno, ale v důsledku, reflektováním. Matka církev učí jako Ježíš příkladem, a slova slouží k vysvětlení významu jejích skutků.

Matka církev nás učí dávat najist hladovému, napít žíznivému, obléknout neoděného. A jak to dělá? Dělá to příkladem mnoha světců a světic, kteří to všechno vzorně konali; a činí to také příkladem mnoha tatiněk a maminek, kteří učí svoje děti, že to, co nám přebývá, je pro ty, kteří

mají nedostatek. To je velmi důležité. V těch nejobyčejnějších křesťanských rodinách platilo vždycky zlaté pravidlo pohostinnosti: nikdy nechybí pokrm či postel pro toho, kdo je v nouzi. Jedna maminka mi v jedné jiné diecézi kdysi vyprávěla, jak tomu učila svoje děti a říkala jim, aby dávaly jíst tomu, kdo má hlad. Měla tři. Jednoho dne u oběda, když byl tatínek v práci a zůstala se svými třemi dětmi ve věku sedmi, pěti a čtyř let sama, zaklepal u dveří nějaký pán a prosil o něco k jídlu. Maminka mu řekla: „Počkejte chvíli.“ Vrátila se a řekla dětem: „Je tu nějaký pán a chce jíst. Co uděláme?“ – „Dejme mu najíst, maminko, dejme mu najíst.“ Každý měl na talíři kus masa a brambory. „Dobře, dáme mu každý polovinu ze svého.“ – „Ach, to ne, mami, to ne.“ – „Ale tak to je, musíš mu dát ze svého.“ Tak učila tato maminka děti, jak dát najíst druhému ze svého. Tento krásný příklad mi moc pomohl. „Ale, maminko, mně nic nezbude...“ – „Ale jdi! Dej ze svého.“ Takto nás učí matka církev. Vy, četné maminky, které jste zde, víte, jak máte učit svoje děti, aby se dělily o svoje věci s těmi, kdo mají nedostatek.

Matka církev učí být nablízku nemocnému. Kolik jen svatých a světic sloužilo Ježíši tímto způsobem! A kolik jen obyčejných mužů a žen denně prokazuje tento skutek milosrdenství v nemocnicích, domovech důchodců, či ve vlastním domě, když slouží nemocnému člověku.

Matka církev nás učí být nablízku tomu, kdo je ve vězení. Někdo možná řekne: „Ale otče, to je nebezpečné. Jsou to zlí lidé.“ Ale každý z nás – slyšte dobře – každý z nás je schopný dopustit se téhož, co učinil onen muž či žena, kteří jsou ve vězení.

Dokončení na str. 4

Text evangelia, určený pro slavnost našeho hlavního patrona svatého Václava, je velice krátký. Je to jen několik vět, ale když se nad nimi opravdu zamyslíme, je v nich shrnuto celé evangelium. Vyjadřují všechno, na co bychom měli především trvale obrátit všechnu svou pozornost, abychom obstáli, až *Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly odplatit každému podle jeho jednání*. Nejlépe na tom budou zajisté ti, kteří se už za svého života řídili slovy a pokyny Toho, který je jednou přijde soudit. Pokud bychom v tomto posledním setkání neobstáli a ztratili svou duši, opravdu nic nám nepospěje, i když bychom předtím získali třeba celý svět.

Kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho. Kdo svůj život pro mne ztratí, nalezne ho. Pro lidskou logiku se tato Ježíšova slova mohou jevit jako opravdový paradox. Ještě nepochopitelnější se však musela jeho tehdejší posluchačům jevit výzva: *Vezmi na sebe svůj kříž a následuj mne*. Pod pojmem kříž si neuměli představit nic jiného než nástroj potupné smrti. Něco takového se mohlo Ježíšovým posluchačům jevit stejně „tvrdé“ jako někdejší slova, že život bude mít v sobě jen ten, kdo bude jíst jeho tělo a pít jeho krev.

Vidíme, že Pán nepočítal s tím, že by jeho bezprostřední posluchači měli vše ihned plně pochopit. Někdy se jich ptal, zda porozuměli, jindy se sami ptali na vysvětlení. Ale po „tvrdé řeči“ o Eucharistii se neptal apoštolů, zda mu porozuměli, ale zda také chtějí odejít. Tehdy se všichni zbylí shodli s Petrem, že nemají jiného podobného Mistra a že jeho slova pokládají za slova života věčného, i když je ještě zcela nechápou. To byl projev skutečné víry a pevné důvěry, kterou učedníci osvědčili v této chvíli zkoušky. Apoštolové zůstali s Pánem nikoliv proto, že se jim líbilo vše, co od něho slyšeli, ale proto, že mu plně důvěřovali.

Po své duchovní maturitě, kterou první z apoštolů složil na břehu Genezaretského jezera, a po přijetí darů Ducha Svatého však už dobře rozuměl slovům, kterým kdysi mohl jen důvěřovat. Už věděl, jak je to se ztrátou a záchranou života, takže nám to sám konkrétně vložil: *Otec našeho Pána Ježíše Krista je tak milosrdný, že nás znovu zrodil a navíc dal nám živou naději na skvělé, nepomíjející*

Cena života

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti*

Co prospěje člověku?

a trvalé dědictví, které je pro nás připraveno v nebi. Takže se nemusíme bát, i když na nás přijdou všelijaké zkoušky. Budou nás sice trápit, ale budou trvat jen krátký čas a chrání nás při nich jeho moc. Ale potom budeme jásat.

Tehdy už také Petr věděl, že tato naše cesta k životu není neprošlapaná, protože stejnou cestou šel Kristus a *zanechal nám tak příklad, abychom šli v jeho šlépějích*. To už Petr pochopil, co to znamená vzít na sebe kříž a následovat Pána. Kráčet v jeho šlépějích znamená procházet utrpením: *Kristus za nás trpěl a zanechal nám tak příklad*. Kdysi se Petr něčeho takového velice bál. Vymlouval to svému Pánu, a když mu hrozilo, že by měl vykročit na cestu utrpení, a ze strachu před utrpením zapřel, že patří k jeho učedníkům. Ale to se všechno jeho *novým zrozením* změnilo. Nyní už vzal na vědomí Pánovu předpověď, že ho skutečně čeká jeho osud: *přijde doba, kdy ho jiní spoutají a povedou, kam nechce*. Ale nyní už Petr necouvá, naopak, přijal od Pána úkol slovem i příkladem *utvrzovat své bratry ve víře*.

V Ježíšově návodu, jak si bezpečně zachránit opravdový život, vidíš něco paradoxního jen proto, že se nejdříve člověk paradoxně zachoval na samém začátku svých dějin. Je větší paradox než dát čemukoliv přednost před nejvyšším svatým, dobrým a milujícím Bohem? Není přímo absurdní, když tvor chce zaujmout místo svého Stvořitele? A proto více než o tom, zda Ježíšův požadavek k následování není příliš náročný, rozjíměj o tom, jak geniální východisko našel Bůh z naší absurdní situace. Všechno nevyhnutelné neštěstí, které jsme si sami přivodili, dokázal zcela obrátit v náš prospěch. Ale cena nebyla malá: *přišel nám osobně prošlapat cestu ke ztracenému štěstí. Když jsme všechno ztratili, vlastního Syna neušetřil, aby nám spolu s ním daroval i všechno ostatní. Vynesl naše hříchy na dřevo, abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho krvavými ranami jsme uzdraveni.*

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 6,9–21

Vládcové, k vám se obrazení má slova, abyste se naučili moudrosti a neklesli. Ti totiž, kdo svatě strážejí svaté příkazy, budou uznáni za svaté, ti, kdo jsou o nich poučeni, najdou ospravedlnění. Buďte tedy žádostivi mých slov, mějte po nich touhu, a poučíte vás.

Moudrost září a nevadne, snadno ji vidíte, kdo ji milují, dává se nalézt těm, kdo ji hledají. Předchází ty, kdo po ní touží, a ukazuje se jim první. Neunaví se, kdo k ní časně přichází, najde ji, jak mu sedí u dveří. Myslet totiž na ni je svrchovaná prozíravost, kdo kvůli ní bdí, brzy je bez starosti. Vždyť sama obchází a hledá ty, kdo jsou jí hodni, na cestách se jim ukazuje s přízní a při každé myšlence jim vychází vstříc. Neboť její začátek je zcela upřímná touha poučit se, chtít se poučit je láska k ní, láska k ní je zachovávat její přikázání, dbát o přikázání je zajistit si nesmrtnost, nesmrtnost pak dává místo u Boha.

A tak touha po moudrosti přivádí ke kralování. Vládcové lidí, když se tedy těšíte z trůnů a žezel, čtete moudrost, abyste kralovali navěky.

2. čtení – 1 Petr 1,3–6; 2,21b–24

Buď veleben Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista! Protože je tak nesmírně milosrdný, znovu nás zrodil, takže zmrtvýchvstáním Ježíše Krista máme živou naději na dědictví, které nepomíne, na dědictví skvělé a trvalé.

Je pro vás připraveno v nebi; protože totiž máte víru, chrání vás Boží moc a vede ke spáse, která se má ukázat nyní v posledních dobách. A proto budete potom jásat,

Dokončení na str. 12

Jeho láska je skutečně neporazitelná. Tak jako On sám svou smrtí přemohl smrt, tak i ti, kteří pro Něho ztratí svůj život, najdou ho, pro sebe i pro druhé. Draho-míra a Boleslav chtěli skoncovat s křesťanstvím u nás na jeho samém začátku, ale ve skutečnosti otevřeli jeho prameny. Již starozákonní mudrc napovídá, že *ti, kdo svatě strážejí svaté příkazy, budou uznáni za svaté*. A není jich málo, naopak, je jimi naplněno nebe, ale stále je tam dosti místa i pro tebe.

Bratr Amadeus

„Poznání vede k domýšlivosti; vzdělává láska.“ (1 Kor 8,1)

Sv. Jeroným, učitel církve (liturgická památka - 30. září)

Jeroným se narodil kolem roku 342 ve Stridonu v Dalmácii. Rodiče byli zámožní. Hoch povahou ohnivý jevil brzy neobyčejné schopnosti, a když dospěl v jinocha, byl otcem poslán na studie do Říma.

Zde se s velikou horlivostí vrhl do studií a učinil veliké pokroky ve vědách; avšak ve víře upadal. Byl sice od rodičů zbožně vychován a také z počátku chodil o nedělích a svátcích ke hrobům apoštolů a mučedníků, aby se tam pomodlil, ale postupně křesťanství stále více zanedbával. Věda ho naplnila pýchou a stálý styk s pohanskými učiteli a lehkomyšlnými studenty způsobil, že ztrácel zbožnost.

Jeroným sešel na kluzkou dráhu prospátosti. Nesetřval však na ní dlouho, neboť Bůh nad ním bděl a nedal mu zahynout v divém víru zkaženého pohanického života. Nežrídka se stávalo, že Jeroným, hýře se svými přáteli, náhle se s ošklivostí odvrátil od divokých rozkoší a věnoval se tím pilněji vědám. Studia dokončil s výtečným prospěchem. Po studiích se vydal na cesty do západních evropských zemí, aby osobně poznal tehdejší vynikající učence. Zavítal také do Trevi-

ru, kde byla slavná škola. Zde získal více než vědu: obrátil se celým srdcem k Bohu a rozhodl se, že dá světu nadobro výhodnost a zasvětil se odříkavým životem Bohu a církvi. Navštívil několik slavných poustevníků v Egyptě, aby se od nich naučil odříkavému životu, a nakonec se sám odebral na poušť Chalcis, aby tam činil pokání za své hříchy.

Jeroným žil na poušti nadmíru přísně. Živil se prací svých rukou a požíval jen chléb, byliny a vodu. Spával na holé zemi a zapíral se tuhou kázní. Ale přes to přese všecko byl pronásledován hroznými pokušeními. Vracely se mu vzpomínky na světské rozkoše a jeho srdce hořelo touhou po hříšných radostech. Avšak světec nepovoloval. Vrhla se před křížem na zem a volal s pláčem k Bohu o pomoc a rozmnožoval své kající skutky.

A ještě jednoho prostředku užíval: začal pilně studovat. Naučil se dokonale hebrejsky, později i aramejsky, a tak získal schopnosti pro veliké dílo, ke kterému ho Bůh povolal: přeložit Písmo svaté do latiny.

Tělo odříkavostí a duševními pracemi tak zesláblo, že se nemohl ani na loži ob-

Hans Memling (kolem 1433-1494):
Sv. Jeroným

racet. K tomu přistoupila i slabost zraku. Přicházeli jeho žáci a Jeroným jim diktoval některé spisy. Chystal se zbožně na smrt. Přátelům řekl: „Milí! Přinášíte mi zvěst, že smím již odcestovat. Bůh vám zaplať za tuto blahou zvěst! Nadešla nejvzácnější chvíle mého života. Ó smrti, jak jsi krásná a příjemná! Jak chybuji lidé, když si tě zobrazují šeredně! Jen bezbožníkům jsi hrozná.“ Po těch slovech skončil 30. září 420.

Zdroj: Naše světla

Církev jako matka učí skutkům milosrdenství - dokončení ze str. 2

Všichni máme schopnost zhrěšit a udělat totéž a pochybit v životě. Oni nejsou horší než ty a než já. Milosrdenství překonává každou zeď, každou bariéru a neustále vede ke hledání člověka, lidské tváře. Milosrdenství mění srdce i život, může obrodit člověka a umožnit mu, aby se nově zařadil do společnosti.

Matka církev učí být nablízku tomu, kdo je opuštěn a umírá o samotě. To dělala blahoslavená Tereza na ulicích Kalkaty a dělali a dělají mnozí křesťané, kteří nemají strach stisknout ruku tomu, kdo je na odchodu z tohoto světa. Také zde se dostává milosrdenství tomu, kdo odchází, i tomu, kdo zůstává, a umožňuje nám pocítit, že Bůh je větší než smrt, a pokud

zůstáváme v Něm, loučíme se: „Na shledanou.“ To dobře pochopila blahoslavená Tereza. Říkali jí však: „Matko, to je ztráta času.“ Nacházela na ulici umírající lidi, jejichž těla ohryzávali potkani. Donesla je domů, aby umírali v čistotě a klidu, s pohlazením a v pokoji. Říkala jim: „Na shledanou!“ A tam, u nebeské brány na ni pak čekali, aby jí otevřeli. Stejně jako ona jednají mnozí. Doprovázejme lidi k dobré a pokojné smrti.

Draží bratři a sestry, církev je matkou tím, že učí svoje děti skutkům milosrdenství. Osvojila si tuto cestu od Ježíše a naučila se, že je to pro spásu podstatné. Nestačí mít rád ty, kteří nás mají rádi. Nestačí prokazovat dobro tomu, kdo proka-

zuje dobro nám. Ježíš říká, že tak to dělají pohané. Aby se svět změnil k lepšímu, je třeba prokazovat dobro tomu, kdo nám to nemůže oplatit, jako to učinil Otec nám, když nám dal Ježíše. Kolik jsme zaplatili za svoje vykoupění? Nic, všechno zadarmo! Prokazujme dobro a nečekejme nic nazpět, na oplátku. Tak jednal Otec s námi, a my máme jednat stejně. Konej dobro a jdi dál! Jak krásné je žít v církvi, v naší matce církvi, která nás učí tomu, co nás učil Ježíš. Děkuje Pánu, který nám dává milost mít za matku církev, jež nás učí cestě milosrdenství, která je cestou života. Děkuje Pánu.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

Říct „děkuji“ je snadné, zároveň však i těžké. Na mnohé věci jsme si už tak zvykli, že

si neuvědomujeme, jak jeden druhého potřebujeme a jsme stále závislí na jiných: v první řadě na Bohu, ale i na mnohých lidech, často neznámých. Tak například jsme závislí na neznámém rolníkovi, který podojil krávu, abychom si mohli v obchodě koupit mléko. A právě proto, že si to příliš málo uvědomujeme, schází nám pocit vděčnosti za to nejvšednější. Když nám něco schází anebo něco neodpovídá našim představám, znepokojuje nás to a začínáme si stěžovat. V podstatě jde o nedostatek víry. Pokud jsme totiž přesvědčeni o tom, že Bůh se ve své lásce o nás stará, že se postará i o to nejnepatrnější, tak bychom si neměli stěžovat, když stojíme před situací, která odporuje našim plánům a očekáváním.

Kdo děkuje, svědčí o své vděčnosti, projevuje někomu za něco svůj dík. To je jedna z nejzákladnějších pravd lidstva: celý náš život od narození až po smrt je darem, naše duše, naše tělo, naše vlohy a schopnosti, to vše je Boží dar, který jsme dostali bez toho, že bychom si to zasloužili, že bychom pro to něco udělali, ba dokonce bez toho, že bychom o to prosili. Naši rodiče nám darovali lásku a péči – bez toho bychom se nemohli rozvíjet. V mládí, ale i jako dospělý může člověk propadnout přesvědčení, že má svůj život pevně ve svých rukou a utváří si jej podle svých vlastních představ. V duchovním pohledu však je vždy jasné, že jsme jen ti obdarovaní. Ve všech svátostech – počínajíc křtem až po eucharistii přijímáme zadarmo a bez našeho přičinění ty největší dary, jaké může člověk dostat: stáváme se osobním příbytkem trojjediného Boha. Odpovědět na to můžeme v první řadě jen tak, že upřímně poděkujeme.

„Ty jsi můj Bůh, vzdávám ti díky, můj Bože, tebe vyvyšuji.“ (Ž 118,28)

Člověk, který je vděčný, je pokorný

Ačkoliv Céline Martinová, rodná sestra svaté Terezie z Lisieux, byla o čtyři roky starší, i přesto patřila v Karmelu k jejím žákyňám. Ve svých spisech Céline zanechala cenné rady své sestry, budoucí učitelky církve. Píše:

„Moje milá sestra mi řekla: To, co přitahuje nejvíc milostí od Boha, je vděč-

„Bože, děkuji za všechno!“

nost. Když mu děkujeme za dobrodiní, je tím dojat a pospíchá nám poskytnout dalších deset. Když mu potom znovu děkujeme s tou stejnou upřímností, jak nekonečně se jeho milost rozmnoží! Sama jsem to zakusila: Zkus to a uvidíš! Moje vděčnost za všechno, co mi dává, je bez hranic a dokazuji mu ji tisíci způsoby.“

Svatá Terezie nás učí, jak se vděčnost a skromnost navzájem podmiňují. Čím více je duše pokornější a skromnější, o to více bude vděčnější, ale bude i o to silnější ve víře, že také utrpení je darem od Boha.

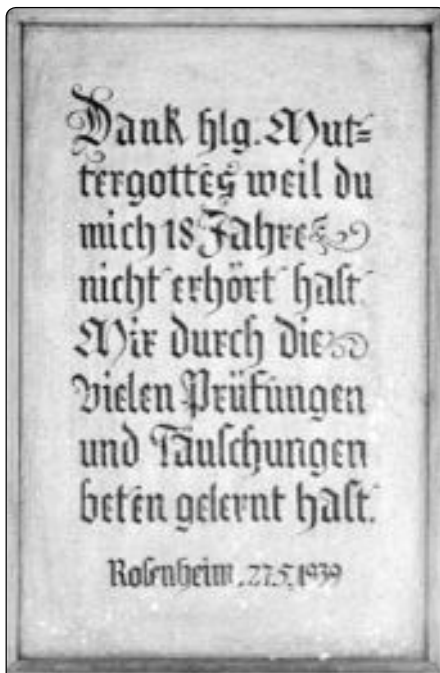
Vděčnost je postoj srdce

Často nemáme vůbec náladu na to, abychom děkovali, spíše chceme naříkat a stěžovat si. Ve chvílích bolesti, které nás činí slepými pro všechno pěkné a dobré, co máme, si musíme pomoci vůlí a rozumem. Pak se vděčnost stane postojem srdce, postojem, který nezávisí na naší mo-

mentální náladě, a daruje nám dokonce i v těžkých situacích pokoj a radost.

Marija Pavlovič-Lunetti z Medžugorje si jednou ve skupince živých, hlučných Italů všimla malého staříčkého kněze, jehož tvář vyzářovala nezvykle hlubokou radost. Po přednášce šla za ním a oslovila ho: „Odpusťte mi, prosím, když se vás tak přímo zeptám, ale proč jste tak očividně naplněn radostí? Máte k tomu nějaký zvláštní důvod?“ – „Ó, ne, to je spíše moje malé tajemství. Ale vám je, slečno, prozradím,“ řekl s úsměvem. „Je mi 95 let. Když mi bylo pět, všiml jsem si, že lidé si už při nejmenší nepříjemnosti jen stěžují. A to mě šokovalo. Cítil jsem také, že i Ježíš je proto smutný. A tak jsem s ním uzavřel smlouvu a slíbil jsem mu, že si následujících sto let ve svém životě nebudu na nic stěžovat. Právě naopak, že ho budu za vše chválit, v dobrých i špatných dnech, že si budu vždy vážit daru života. A musím říci, slečno, že jsem svoje slovo dodržel. Během těch let, když jsem si vážil života, zlo mi nemohlo ublížit. Takto jsem šel z cesty všem démonům!“ – „Ale když máte nyní 95 let, již za chvíli váš slib vyprší!“ – „Na to jsem už i myslel... a řekl jsem Ježíši, že jsem připraven tento slib obnovit na dalších sto let svého života.“

Tento téměř stoletý kněz svým životem dokázal, že veselého člověka z něho udělala vděčnost. Vděčná radost se chce podělit a plodí dobré skutky. Když jsem tak moc dostal, tak se chci o to podělit s jinými. Proto jsou vděční lidé oblíbeni. Přinášejí druhým spokojenost, jistý radostný pokoj i přesto, že sami musí něco strpět. Jsou oblíbenými společníky, a to zvětšuje štěstí na obou stranách. Ten, kdo neumí být vděčný, na všechno si hned stěžuje a všechno kritizuje; to ale tuto nespokojenost ještě více vystupňuje a zlo ještě více zvětšuje. Když je ale lidské srdce naplněné vděčností, není v něm více místa pro žárlivost, závist, pomstu, nepřejicnost, hněv, chamtivost, úzkost, tíseň, anebo dokonce zoufalství. Proto je vděčnost ten nejlepší lék právě tehdy, když sami na sobě zakoušíme tyto ubíjející nectnosti, jež nás tak často trápí. Skutečně se dá říci, že vděčnost je klíčem ke štěstí. ▶

Podobně jako ženě z Brazílie nemocné rakovinou, která se neuzdravila, ale byla vyslyšena jinak, se vedlo i jednomu trpícímu poutníkovi, který v německém Alhöttingu daroval Panně Marii votivní tabulku s textem: „Děkuji ti, svatá Panno Maria, protože jsi mne 18 let nevyslyšela, ale díky všem zkouškám a zklamáním jsi mne naučila modlit se.“

► Proto povzbuzuje sv. Pavel Soluňany: „Za každých okolností vzdávejte díky. Tak si to pro vás Bůh přeje v Kristu Ježíši.“ (1 Sol 5,18)

Děkovat za utrpení?

Ale co dělat, když nás postihne neštěstí, když jsme možná při přírodní katastrofě ztratili všechn svůj majetek anebo najednou těžce onemocníme? Je možné děkovat ještě i v takové situaci? Zkušenost brazilského misionáře Daltona Alveše de Oliveiry ukazuje, že existují křesťané, kteří jsou díky své silné víře schopni vnímat také utrpení jako dar. V zajímavé a hodnotné knize *Úplně normální zázrak - 100 svědectví víry katolických kněží* * popisuje Alves de Oliveira také jednu osobní zkušenost, jež poznamenala celé jeho kněžství:

„Zavolali mne do nemocnice, abych tam navštívil jistou mladou ženu, která den předtím porodila. Při této povinnosti jsem se připravil také na to, že navštívím i další nemocné. Přišlo za mnou jedno děvče s prosbou, abych zašel za její matkou a promluvil si s ní. Lékař řekl, že udělal všechno, co bylo v jeho moci... Šlo o ženu nemocnou rakovinou, která se nacházela už na prahu smrti. Nikdy bych si nepomyslel, že z tohoto setkání si odnesu jednu z nejdůležitějších zkušeností svého života. »Chtěla bych vaše požehnání,« poprosila mne nemocná. Měla zapadlé oči, byla bledá a bylo zjevné, že její nemoc je vážná. Byl jsem přesvědčen o tom, že Pán mě tam zavedl, abych tu duši potěšil.

Po zpovědi a během pomazání nemocných jí po tváři stékaly slzy. Velmi se mne dotklo vědomí, že v tomto okamžiku byly moje ruce rukama Ježíšovými, které daly smrtelně nemocnému člověku útěchu. Než jsem vyšel ven, abych zavolal její rodinu, tiše jsem jí řekl: »Dnes vás navštívil Ježíš, děkujte mu a nebuďte smutná!« Žena odpověděla: »Myslím, že patřím mezi velmi šťastné nemocné.« Takovou odpověď jsem nečekal a reagoval jsem tak trochu zmateně. Když si to všimla, dodala: »Před svým onemocněním jsem nikdy nebyla tak šťastná. 37 let jsem pro manželovu nevěru a závislost na alkoholu mnoho trpěla. Manžel neuměl zvítězit v boji s těmito dvěma neřestmi. Usilovně jsem se modlila a prosila jsem Pána, aby

ho vysvobodil, aby dokázal změnit svůj život. Když mi diagnostikovali rakovinu, všimla jsem si, že to mým manželem velmi otrásl a něco se v jeho nitru začalo měnit. Před několika dny mě poprosil o odpuštění za všechno utrpení, které mi způsobil. Ale už mnohem dříve jsem pochopila, že moje nemoc uzdravila tu jeho. Moje manželství bylo zachráněno! Kromě toho i moje dcera, která vás zavola-la, trpěla těžkými depresemi... Už vícekrát se pokoušela vzít si život. Jak často jsem s růžencem v rukou plakala a úpěnlivě prosila Boha, aby vykonal pro moji dceru zázrak! Tento zázrak se potom opravdu stal. Když jsem se v nemocnici podrobila léčbě rakoviny, moje dcera se úplně změnila... Když jsem se cítila zničena, byla to právě ona, kdo mne rozve-

seloval veselými příběhy a ukázala mi, jak moc mě miluje.«

Vyprávění této ženy se mne velice dotklo. A ona pokračovala: »Musíte vědět, že můj nejstarší syn, který je už 15 let ženatý, se málem rozvedl. Prožil i krizi víry a chtěl vystoupit z katolické církve, ale jeho žena s tím nesouhlasila. Právě tato situace mě ubíjela, byla jsem zoufalá a sklíčená, protože já – přes všechna utrpení, která mi způsobil manžel, bych nikdy na rozvod nepomyslela... Velmi často jsem se za ně modlila. To, co moje rty nevyslovily, řekla pak moje nemoc. Už tři měsíce je mezi námi všechno v pořádku. Každý den za mnou chodí a společně se modlíme růžencem. Můj syn znovu našel svoji víru a respektuje církev. Rakovina zachránila moji rodinu. S požehnáním, které mi Bůh dal skrze svátosti, a díky radosti, kterou pocítuji, protože moje rodina byla mým utrpením zachráněna, mohu nyní zemřít v pokoji.«

Ne všichni trpící dostanou takovou milost, aby viděli ovoce své oběti jako tato žena z Brazílie. Svátá Alžběta Canori Mora (1774–1825) trpěla a modlila se za obrácení svého manžela celý svůj život, ale až po její smrti se nevěrný a nezodpovědný manžel změnil a stal se hluboce věřícím křesťanem. Zemřel jako řeholní kněz v pověsti svatosti. Žádná bolest, kterou z lásky přijmeme a sjednotíme s Kristovým utrpením, se neztratí. Proto můžeme Bohu vždy, i v utrpení děkovat za to velké, čemu on z naší bolesti a utrpení dá vzejít.

Jediný důvod pro takový postoj je ten, že sám Ježíš jako Bohočlověk nesl všechno utrpení s nekonečnou láskou, dal jim hodnotu a vykupitelskou moc. Emeritní papež Benedikt XVI. o tomto tajemství 23. června 2011 napsal:

„Všechno má svůj počátek v Srdci Krista, který při poslední večeři, v předvečer svého utrpení děkoval Bohu a chválil ho, a tak proměnil mocí své lásky smysl smrti, které vyšel vstříc. Vyjadřuje to skutečnost, že Svátost oltářní byla pojmenována Eucharistie – důkuvzdání.“

Z Vítězství Srdca 97/2014 přeložil dd

* Předmluvu k německému vydání napsal Joachim kardinál Meisner, knihu vydali P. Thomas a P. Valentin Gögelovi. Kniha existuje i v jiných jazycích, česky nevyšla.

Stojí úplně ve světle

O svatých andělech

Pomáhající anděl

Ve Starém zákoně vystupuje jejich pomáhající a zachraňující úloha zvláště v příběhu o Lotovi. Bůh se rozhodl zničit Sodomu, město, v němž Lot bydlel. Z jeho příkazu šli teď dva andělé k Lotovi, sdělili mu úmysl Boží a dali mu pokyn, aby co nejrychleji uprchl. Když se ještě zdráhal, vzali ho za ruku i jeho ženu a obě dcery a vyvedli je z města. Tam jim nejdříve dopřáli krátký odpočinek, ale potom je pobízeli ke spěchu a nařídili jim, aby se neohlíželi, ale aby bez ustání prchali. Tak se Lot se svými dcerami zachránili. Ale jeho žena, která anděly neposlechla, bídně zahynula. (Gn 19,1-26)

Když Jákob musel prchnout před svým bratrem Ezauem, viděl ve snu žebřík, který sahá ze země až do nebe, „...na kterém vystupovali a sestupovali Boží andělé“ (Gn 28,12). Tím bylo naznačeno, že andělé vynášejí přání a modlitby lidí ze země k Bohu a snažejí lidem nazpět darovat Boží z nebe.

Především ale v nich lidé Starého zákona viděli upravovatele cest, kteří odstraňovali všechny překážky a starali se o zdar všeho podnikání, i když bylo těžké a nebezpečné. Když Abrahám vyslal svého posla na dalekou cestu do Mezopotámie, aby vybral nevěstu pro Izáka, utěšil ho slovy: „Bůh sám vyšle svého anděla před tebou.“ (Gn 24,7) K Mojžíšovi, který měl vést lid do Svaté země, promluvil sám Bůh: „Pošli před tebou anděla a vypudím Kanaance, Amority, Chetity, Perizity, Chivity i Jebusany.“ (Ex 33,2) Tím zopakoval, co už dříve vyjádřil slovy: „Hle, pošlu před tebou anděla, aby nad tebou po cestě bděl a přivedl tě na místo, jež jsem ti určil.“ (Ex 23,20) Jak daleko sahá toto „ochraňování na cestě“, je vyličen zvláště působivě v příběhu mladého Tobiaše, jehož ochráncem na cestách byl archanděl Rafael, o čemž ještě bude dále řeč.

Podobným způsobem procházejí zprávy o ochraně andělů také jinými knihami Starého zákona. Když v nich má také zvláštní význam „anděl Boží“ nebo „anděl společník“, tak se znázorňuje také působení, které andělé z příkazu Božího pro lidi vykonávají.

O Makabejcích se vypráví, že „v prosbách a pláči úpěnlivě prosili s lidem Pána, aby jim seslal dobrého anděla k záchraně Izraele“ (srov. 2 Mak 11,6). Jejich důvěra nebyla zklamána. Protože „v největším zápalu boje se nepřítelům zjevilo z nebe pět nádherných mužů na koních se zlatými uzdami, ti se postavili do čela Židů a zároveň mezi sebe vzali Makabejského, oblékli ho do svých brnění a chránili ho před zraněním. Rovněž vrhali na protivníky šípy a blesky, je to oslnění zmatko, a tak se v největším zmatku rozprchli.“ (2 Mak 10,29-30)

Také v knihách prorockých se často mluví o přispění andělů. Chránili tři mládence v ohnivě peci. (Dan 3,28.49) U Ezechiela označuje anděl svatým znamením spravedlivé, aby byli ušetřeni od všeobecného soudu, který má přijít nad Jeruzalémem. Jeden anděl vysvětluje prorokovi také význam zjevení, která měl (Zach 1,9; 3,3; 4,1; 5,5).

Ve všech nesnázích měli tedy lidé Starého zákona svaté anděly po svém boku. Na ně se mohli obracet se všemi svými prosbami. Jeden anděl se zjevil důstojníku Kornéliovi a připravil ho na přijetí křesťanství (Sk 10,3), a při ztroskotání lodi stojí anděl před Pavlem, aby mu řekl: „Neboj se!“ (Sk 27,23n)

Početné jsou tedy příklady zásahu andělů do života lidí. To, co jsme dosud viděli, byly jenom příležitostné zásahy v tom či onom případě. Když však mluvíme o andělech strážných, myslíme tím něco jiného, totiž stálou ochranu, kterou poskytuje jednotlivý anděl na příkaz Boží určitému člověku.

Anna Kateřina Emmerichová říkala:

„Ubohé duše musí tolik trpět kvůli nedbalosti, pohodlné zbožnosti, kvůli nedostatku horlivosti pro Boha a spásu bližních. Jak jinak se dá pomoci ubohým duším, když ne obětavou láskou, která se obětuje za ty ctnostné úkony, které ony samy v životě zvláště zanedbávaly? Svati v nebi už nemohou za ně konat pokání a zadostiučinění. To očekávají od dětí bojující církve. A jak moc po tom touží! Oni vědí, že žádná dobrá myšlenka, žádné vážné přání, které nějaký živý člověk za ně pronáší, není bez účinku. A přece, jak málo lidí se o ně stará... Kdyby toto všechno mohli vidět tak jako já, určitě by se podle svých sil snažili pomáhat.“

Z A. K. Emerichová: *Visionen*,
Christiana-Verlag

Andělé strážní

Sice to není dogma, že každý člověk má strážného anděla, ale přesto v žádném katechismu nechybí tato myšlenka: „Ve své lásce postaví Bůh každému z nás po bok jednoho anděla, svatého anděla strážného.“ Jméno „anděl strážný“ bylo vytvořeno odvozením z krásného slova žalmu: „On o tobě dal příkaz svým andělům, aby tě chránili na všech tvých cestách. Na svých rukou tě ponosou, abys nohou nenarazil o kámen.“ (Ž 91,11-12) Není zde řeč o množství andělů, kteří stojí připraveni k naší ochraně. Jak vidíme z jiného místa, už v dobách apoštolů bylo rozšířeno pojetí, že každý má zvláštního anděla, „svého“ anděla.

Když byl Petr vysvobozen andělem ze žaláře a byl znovu sám na ulici, pospíchal do domu matky Jana, zvaného Marek, kde, jak věděl, bude shromážděno mnoho křesťanů. Zaklepal na dveře. Vrátná poznala jeho hlas zvenku, zapomněla mu ale rozčilením otevřít. Zato běžela do sálu zpátky a hlásila, že venku stojí Petr. Všichni přítomní to považovali za nemožné a odpověděli jí: „Je to jeho anděl!“ (Sk 12,15)

Ale nejenom Petr jako hlava církve má svého anděla, ale také všichni věřící. To nám říká sám Kristus. Když varoval před tím, abychom nedávali pohoršení malíčkým, to znamená, abychom je neuváděli do pokušení, přidal k tomu odůvodnění:

„Neboť vám říkám, že jejich andělé v nebesích vidí neustále tvář mého Otce, který je v nebesích.“ (Mt 18,10) Kristus tedy předkládá nauku o andělech strážných nikoliv jako něco nového, nýbrž pokládá to za samozřejmé a všeobecně přijímané mínění. Z toho vyvozuje závěr, jak velice si musíme vážit maličkých. Pod slovem „maličký“ nechápe jenom děti, nemluvnata, ale všechny, kteří jsou v dětském smýšlení povolání k víře a musí ho následovat. „Malými“ nazývá na jiném místě (Mt 11,25) také ty, kteří pokorně jako děti podrobují svůj rozum božskému zjevení. Z toho vyvozovali mnozí církevní otcové a teologové závěr, že alespoň všichni věřící mají svého anděla strážného.

Velmi podrobně vykládá nauku o andělech strážných sv. Tomáš Akvinský. Říká: „Bůh chce, aby lidé proputovali svým životem k věčné blaženosti. Lidé jsou slabí a nestálí, andělé jsou naproti tomu v blaženosti nezměnitelně upevnění. Je proto nanejvýš účelné, aby slabé a nestálé bylo podepřeno stálým. Proto se sluší, aby byli lidé podpořeni ve snaze o dosažení svého posledního cíle. A to každý člověk jedním zvláštním andělem. Protože jako se Boží vláda prostírá na každého jednotlivého člověka, tak je také rozumné, aby různým lidem byli dáni různí andělé na ochranu jako sluhové božské vlády. To platí o všech lidech bez výjimky. Protože všichni krácejí po nebezpečné cestě k otcovské vlasti. Na nebezpečných cestách se ale dává poutníkům průvodce. Tak to dělá také Bůh s lidmi. Dokud někdo žije na zemi, není mu úplně odebrán vliv milosti, může se ale ještě stát zlým a nevěřícím. Proto má také každý svého anděla strážného, který ho neopouští od kolébky až do hrobu.“

Protože člověk potřebuje během svého celého života pomoc andělů, musíme se domnívat, že úřad anděla strážného trvá tak dlouho, dokud je člověk vystaven nástrahám ďábovým a jiných nepřátelských mocí, tedy během celého života až ke vstupu do věčnosti. V podobenství o zlém boháči a chudém Lazarovi „se stalo, že ten chudák umřel a andělé ho odnesli do lůna Abrahámovy“ (Lk 16,22).

*Chr. Pech, Christiana-Verlag
Ze Schweizerisches Katholisches
Sonntagsblatt 19/2013 přeložil -mp-*

Mariánská zjevení v Pellevoisin (1)

Matka Boží se zjevila na smrt nemocné Estelle Faguettové celkem patnáctkrát.

Od 14. do 19. února 1876 se jí Panna Maria zjevila pětkrát.

Od 1. do 3. července téhož roku třikrát

a mezi 9. zářím a 8. prosincem 1876 ještě sedmkrát.

Ze Saint-Memmie do Paříže

V blízkosti Châlons en Champagne žije v malé vesnici jménem Saint-Memmie pan Faguetto, hostinský a obchodník. Jeho zdraví, které je velice špatné, se dále zhoršuje nerozumnými radami jednoho strýce. Tento stav trval, když bylo Estelle právě 14 let. Narodila se 12. září 1843.

Estelle Faguettové

Ona, která se už v tak mladém věku měla stát oporou své rodiny, měla již v 11 letech první znamení ještě daleko důležitějšího poslání. Papež Pius IX. ohlásil prohlášení dogmatu o Neposkvrněném početí na pátek 8. prosince 1854. Církev na celém světě se připravovala na oslavu této události. V Saint-Memmie chtěli, jako většina katolických farností, oslavit Neposkvrněné početí Matky Boží. Při procesí, které procházelo celou vesnicí, nesla prapor Neposkvrněné jedenáctiletá dívka, Estelle Faguettové. Dítě, které slavnostně neslo poselství po vesnických ulicích, dostane o 22 let později poslání vzbuzující obavy, „Mariinu slávu šířit“ do celého světa.

Boží plány jsou tajemné a naše pozemské oči mohou sotva poznat, jak se tyto plány mají uskutečnit v našem okolí a často skrze nás samotné.

Hostinský ze Saint-Memmie se musel odstěhovat. Usadil se v Paříži ve čtvrti „Gros-Caillou“. Estelle dosáhla mezitím 14 let. Musela pracovat, aby podporovala svého otce, jehož zdraví bylo nalomené. Tak pracovala za hladovou mzdu v jedné prádelně. Byla dosti stará, aby mohla pracovat, a dosti mladá, aby mohla navštěvovat „Pomocné dílo mládeže“ Milosrdných sester. Její mariánská zbožnost se vyvíjí spolu s její láskou k chudým, které ráda navštěvuje.

Od života v řádu k životu na zámku

Situace v rodině umožnila Estelle v 17 letech uskutečnit tajné přání. Už od svého dětství pomáhala raději chudým lidem, než aby se bavila jako jiné stejně staré děti. Věřila, že se v Bohu zasvěceném životě ve společenství, které se věnuje péči o nemocné, bude moci účinněji věnovat službě nemocným. Tak se rozhodla pro augustiniánku z Paříže, k nimž vstoupila 15. září 1860. Prožila tam tři roky vzdělávání a modlitby.

V roce 1863 musela společenství ze zdravotních důvodů opustit. Bylo jí jasné, že jejím úkolem teď bude podporovat své rodiče. V 21 letech vstoupila Estelle Faguettové do služby rodiny de La Rochefoucauldových, která bydlela v rue Saint-Dominique v Paříži. Estelle zůstává

Kostel v Pellevoisin

la sama sebou: prostá a pokorná ve službě bližním. Hraběnka de La Rochefoucauldová postřehla rychle, že v této nové zaměstnankyni našla důvěryhodnou osobu. Proto svěřila Estelle dohled nad svými dětmi – v zimě v Paříži a v létě na zámku u Poiriers-Montbel, který leží třicet kilometrů severozápadně od Châteauroux a tři kilometry od Pellevoisin.*

Estelle je něco více než služebná. Je „přítomná“ v celé hloubce významu toho slova. Na prvním místě je „přítomná“ pro děti hraběnky. Ale je přítomná také pro domácí personál. Radosti, starosti a utrpení ostatních jí nejsou lhostejné. Ve dne v noci chce být pro všechny všim. Taková dobrota si musí jednoduše získat srdce, ale u některých také vyvolává žárlivost.

Estellini rodiče se přestěhovali v roce 1866 do Pellevoisin. Tak byli blíže své dceři, která v létě doprovázela rodinu de La Rochefoucauldových do Poiriers-Montbel. Navíc nebyl život v Pellevoisin tak drahý jako ve velkoměstě Paříži.

Doporučený dopis

Laskavá péče ze strany hraběnky de La Rochefoucauldové a silná vůle Estelle způsobily na čas vítězství nad jejím podlomeným zdravím. Po jedenáct let neochabovala její oddanost. Ale 29. srpna 1875 konstatoval Dr. Bucquoy, že Estelle je těžce nemocná: „Trpí plicní tuberkulózou, akutním zánětem pobříšnice a břišním nádorem.“ Plicní tuberkulóza je už tak pokročilá, že je teď nakažlivá. Její stav je natolik vážný, že už nemůže pracovat. Estelle má 32 let a nechce tak rychle kapitulovat. Rozhodne se vzít na pomoc nejsilnější prostředky. V září 1875 píše Matce Boží dopis a předá ho slečně Reiterové, která ho má vložit mezi kameny lurdské jeskyně v zámeckém parku. Odpověď na tento „doporučený dopis“ přichází o šest měsíců později, v noci ze 14. na 15. února 1876 v Pellevoisin.

Tak zněl Estellin dopis:

„Ó moje dobrá Matko, kladu se Ti k nohám. Ty se nebudeš zdráhat mě vyslechnout. Ty jsi nezapomněla, že jsem Tvoje dcera a že Tě miluji. Proto mi dej od svého božského Syna k jeho větší slávě zdraví mého těla. Pohled na bolest mých rodičů. Ty víš velmi dobře, že nemají nikoho, kdo by je podporoval. Nesmím dílo, které jsem započala, dovést do konce? Jestliže mi pro

Naše milá Paní z Pellevoisin

mé hříchy nemůžeš darovat úplné uzdravení, můžeš mi alespoň dát trochu síly, abych svým rodičům a sobě si mohla zasloužit obživu. Moje dobrá Matko, Ty vidíš, že oni si musí skoro vyžebravat svůj chléb. Nemohu na to myslet bez hlubokých starostí. Vzpomeň na utrpení, které jsi vytrpěla v té noci, kdy jsi přivedla svého Syna na svět a musela jsi táhnout ode dveří ke dveřím, aby sis vyžebrela ubytování!

Pomysli také na to, co jsi vytrpěla, když byl Ježíš přibíjen na kříž. Důvěřuji v Tebe, moje dobrá Matko. Když to budeš chtít, Tvůj Syn mě uzdraví. On ví, že jsem skutečně toužila patřit k jeho nevěstám a že jsem svůj život obětovala za svoji rodinu, která mě tak velmi potřebuje, abych se Jemu líbila.

Slyš milostivě moji úpěnlivou prosbu, moje dobrá Matko, a předej ji svému božskému Synu. Když to bude jeho vůle, ať mi znovu daruje zdraví, ale ať se stane jeho a ne

Estellin pokoj slouží nyní jako kaple

moje vůle. Kéž mi alespoň ve své vůli daruje úplnou odevzdanost a aby mně, a také mým rodičům, všechno sloužilo ke spáse. Svatá Panno, Ty máš moje srdce, opatruj je stále. Ono ať je zástavou mojí lásky a mojí vděčnosti za Tvoji mateřskou dobrotu. Slibuji Ti, moje dobrá Matko, že když mi zajistíš ty milosti, o které Tě prosím, že udělám všechno možné, abych Tebe a Tvého božského Syna oslavila. Vezmi moji malou neteř pod svoji ochranu a chraň ji špatných příkladů. Svatá Panno, dej mi, abych napodobila Tvoji poslušnost a jednoho dne měla účast s Tebou u Ježíše.“

Na konci tohoto dopisu doporučuje Estelle svoji malou neteř do ochrany Matky Boží. Musíme totiž vědět, že Estelle měla dvě sestry: Geneviève, která byla o tři roky starší než ona, a Augustinu, která byla mladší. Geneviève Faguettoevá Petitotová zemřela 24. listopadu 1864 ve věku 24 let a zanechala dvě děti: Eugena, který zemřel 20. února 1865 ve 13 měsících, a Estelle Petitotovou, která v době matčiny smrti měla 5 let. Tenkrát se Estelle Faguettoevá starala o svoji neteř, která pak zůstala u rodičů. Estelle zajišťovala ze svého platu životní náklady svého otce, své matky a své neteře, „malé Estelky“.

Když začala zjevení, měla Estelle Petitotová 17 let. Estelle Faguettoevá ji poslala na 18 měsíců do Paříže na učení. Po vyučení se vrátila „malá Estelka“ do Pellevoisin ke svým prarodičům zpátky a zůstala tam do svých 22 let. Potom opustila dům a už se nikdy nevrátila. Pro Estelle Faguettoevou byl problematický a nešťastný pár Petitotových příčinou velkého znepokojení a zklamání, vždyť pro svoji malou neteř vydala tolik námahy.

Estelle je nemocná

Když se na podzim 1875 Estellina nemoc zhoršila, váhala hraběnka se svým návratem do města. V únoru 1876 měla vyřídít v Paříži důležité záležitosti a musela se tam proto zase vrátit. Nechala v Pellevoisin blízko kostela a hřbitova komfortně zařídit jeden dům, v němž měla Estelle bydlet.

Rodiče Faguettovi, kteří žili v Pellevoisin už 10 let, se nastěhovali ke své dceři. Tak o ni mohli lépe pečovat. Estellin tělesný stav byl tak beznadějný, že hrabě a hraběnka před odjezdem do Paříže koupili na hřbitově v Pellevoisin hrob,

► aby tam jejich tak vážená Estelle mohla být pochována. Estelle mezitím už nebyla schopna přijmout do sebe ani nejmenší množství tekutiny. Když zaměstnankyně, kterou si ze zámku přivedla do svého nového obydlí vedle hřbitova, ji uviděla v takovém zuboženém stavu, zvolala: „Zanesme ji na místo jejího posledního odpočinku!“

Estelle bojovala dlouhé měsíce s nevyléčitelnou nemocí. Byla starostlivě a s láskou opečovávána. Hraběnka jí byla velmi vděčná: „Jí vděčím za část své odevzdanosti.“ Hraběnka často říkala: „Moje ubohá Estelle, bylo by lepší, kdyby si vás milý Bůh vzal k sobě, místo toho, abyste musela tak dlouho trpět, protože všechno vypadá na to, že se nikdy neuzdravíte.“ Svátost posledního pomazání jí dala úplnou jasnou odevzdanost: Od toho dne byla klidnější a říkala často: „Můj Bože, Ty víš lépe než já, co potřebuji. Udělej, jak chceš, dej jenom, abych svoji oběť přinesla velkodušně.“ Dne 14. února 1876 zjistil Dr. Hubert: „Zbývá jí jenom několik hodin života.“ Estelle měla alespoň tu útěchu, že její rodiče přebývali ve stejném domě jako ona a v posledních okamžicích mohli být s ní.

První zjevení

Večer je Estelle úplně vyčerpaná. Okolo půlnoci se k její posteli blížila temná bytost, „která se v noci rozhlížela po kořisti“, a chtěla využít její úplné vyčerpanosti. Estelle říká: „Náhle se u nohou mé postele zjevil ďábel. Jak velice jsem se bála! Byl zcela strašný a dělal grimasy, zatímco na druhé straně moji postele se zjevila Matka Boží. Maria měla okolo své hlavy ovinutý šátek z úplně bílé vlny. Řekla ďáblu: »Co tu děláš? Nevidíš, že nosí můj šat a šat mého Syna?« (škapulíř) A k Estelle řekla: »Neměj žádný strach, ty přece víš, že jsi moje dcera!« Tak se zase do srdce nemocné vrátil pokoj.

Po pět dnů po sobě konala Maria návštěvy u Estelle.

Pětkrát přišla Maria krátce před půlnocí: 14., 15., 16., 17. a 18. února 1876. Přítomnost ďábla, která byla 14. února velmi silně cítit, byla v následujících dnech slabší a 18. února tam nebyl vůbec.

Naproti tomu byla Matka Boží v této době stále více mateřská: „Objevila se uprostřed záclon.“ (5. zjevení)

Estelle Faguettoová

Při prvním zjevení 14. února 1876 ohlásila Maria tři důležité události:

„Odvahu, měj trpělivost, můj Syn se nechá obměkčit. Budeš ještě pět dnů trpět – k počtu pěti ran mého Syna. V sobotu budeš buďto mrtvá, nebo uzdravená. Když ti můj Syn daruje život, chtěla bych, abys šířila moji slávu.“

Souběžně s těmito oběma „přítomnostmi“ dostala Estelle velmi jasné vědomí o svých pochybeních: „Jsem docela zmatená kvůli pochybením, kterých jsem se dopustila v minulosti a která byla v mých očích jenom lehkými chybami.“ (zjevení z 15. února 1876) Potom přišla do stavu dobré mysli na základě všeho toho dobrého, co vykonala. Estelle je ohromená, když vidí, že to málo dobra, co vykonáme, vyváží dobrotou Boží a jeho milosrdné Matky nedobrotu našich chyb.

Máš šířit moji slávu

V úterý 15. února 1876 se Estelle dovidá, že má být uzdravena. To tajemství, které zahaluje život v nebeském království, nám dává tušit obrovský „rituál“, kterému chybí lidské složky.

Estellina zpráva o třetím zjevení večer 16. února 1876 nám odhaluje ale pravý opak: „To málo dobrých činů a několik vroucích modliteb, které jsi ke mně vyslala, se dotkly mého mateřského srdce. Mimo jiné také tento malý dopis, který jsi mi napsala v září. Nejvíce mě dojaly tyto věty: »Podívej se na bolest mých rodičů, až už tady nebudu. Vidíš, že už teď si musí svůj chléb skoro vyžebrať. Pomys-

li přitom na to, co jsi vytrpěla, když byl Ježíš přibit na kříž.« Ukázala jsem tento dopis svému Synu.“

Při prvním zjevení 14. února 1876 slyšela Estelle toto: „Když ti můj Syn daruje život, chtěla bych, abys šířila moji slávu.“ Ubohé děvče tomu nerozumí. Reaguje tak, jak to také často děláme my: „To nemohu! Někdo jiný, ale já ne!“ Ve svých *Pamětech* Estelle píše: „Byla jsem zcela překvapená a odpověděla rychle: »Ale jak to mám dělat? Jsem bezvýznamná, nevím, co bych měla dělat.«“

U čtvrtého zjevení 17. února 1876 Maria znovu říká Estelle: „Rozšiřuj moji slávu.“ (Estelle dodává: „Nezůstal mi žádný čas na odpověď.“) Když Maria začala, dodala k tomu: „Vynasnaž se ze všech sil.“

Při pátém zjevení 18. února 1876 k tomu Naše milá Paní dodala: „Když mi chceš sloužit, zůstaň prostá. Tvoje činy ať odpovídají tvým slovům. Člověk může být zachráněn ve všech situacích. Tam, kde právě jsi, můžeš vykonat mnoho dobrého a šířit moji slávu. Nejvíce mě zarmucuje nedostatek úcty, který se prokazuje mému Synu ve svatém přijímání, a postoj při modlitbě, který lidé zaujímají, když jejich mysl se zabývá jinými věcmi. To říkám pro ty lidi, kteří si předsevzali, že budou zbožní.“

Pak dává Matka Boží významné poučení o poslušnosti církvi: „Ano, rozšiřuj moji slávu, ale předtím si opatři mínění svého zpovědníka a duchovního vůdce. Budou ti nastavovat pasti a považovat tě za přepjatou, bláznivou vizionářku. Nedbej na to, ale buď věrná, budu ti pomáhat.“

V průběhu roku 1876 dostala Estelle Faguettoová ještě desetkrát návštěvu Matky Boží.

(Pokračování)

Pramen: „La Vierge inconnue“

Z Maria heute 7-8/2014 přeložil -mp-

* Románský kostel s lomenými oblouky pochází z 12. století. Je dobře zachovalý. V této krajině je velká zvláštnost: je to obrovský náhrobní kopec, který je asi 10 m vysoký. Pokaždé na jaře se při polních pracích motykou odhalují kostry a galsko-románské cihly. Tento památník a také jméno vesnice – Pelli vici, Pellevoisin, jež leží na Belli vici a znamená „Válečný hrád“, poukazuje na to, že se na tomto místě kdysi odehrála důležitá bitva a že padlí byli pochováni v blízkosti svého náčelníka, a tak došlo k vybudování tohoto mauzolea.

Sestry dominikánky o situaci v Iráku

10. září 2014 byl zveřejněn tento list sester dominikánek v Iráku:

Moji drazí,
chceme se vámi podělit o své každodenní boje. Doufám, že náš nářek zasáhne svět. Jsme jako slepec z Jericha (Mk 10,46–52), který neměl co vyjádřit, ale jeho hlas žádal Ježíše, aby se nad ním smiloval. I když někteří lidé ignorovali jeho hlas, jiní ho slyšeli a pomohli mu. Společně se na lidi, kteří budou naslouchat!

Vstoupily jsme do třetího týdne našeho vysídlení. Co se týká poskytování přístřeší, jídla a uspokojování potřeb lidí, věci se hýbou velmi pomalu. Stále jsou tu lidé, kteří žijí na ulici. Ještě stále neexistují žádné organizované tábory kromě škol, které se používají jako utečenecké tábory. Nedokončená třípodlažní budova byla rovněž použita jako utečenecký tábor. V těchto nedokončených budovách si rodiny kvůli soukromí vytvořily pokoje pomocí plastových fólií. Tato místa vypadají jako stany. Všichni jsme zvědaví, zda to někdy skončí.

Vážíme si všeho úsilí, které bylo vynaloženo na poskytnutí pomoci vystěhovaným lidem. Prosim, uvědomte si, že poskytnutí jídla a přístřeší není jediná podstatná věc, kterou potřebujeme. Naše situace je o mnoho složitější. Mluvíme o dvou menšinách (křesťané a jezidové), které přišly o svoje pozemky, domovy, věci, práci, peníze, někteří byli odloučeni od svých rodin a blízkých, a všichni jsou pronásledováni kvůli svému náboženství.

Naši církevní představitelé dělají, co mohou, aby vyřešili tento problém. Setkali se s politickými představiteli, s prezidentem Iráku a Kurdistánu, ale iniciativy a činnost těchto politických vůdců jsou velmi pomalé a skromné. Ve skutečnosti všechna politická setkání nevedla k ničemu. Až dosud nedošlo k žádnému rozhodnutí ohledně aktuální situace vysídlených menšin. Z tohoto důvodu se důvěra v politické vůdce zmenšila, jestli ještě vůbec nějaká existuje. Lidé to nedokáží tolerovat. Břemeno je příliš těžké. Včera se jeden mladý muž vyjádřil, že by raději zemřel, než aby žil bez důstojnosti. Lidé mají pocit, že jim byla vzata jejich důstoj-

nost. Jsme pronásledováni kvůli našemu náboženství. Nikdo z nás si ani nepomyslel, že budeme kvůli tomu žít v utečeneckých táborech.

Je těžké uvěřit, že toto se odehrává ve 21. století. Zajímalo by nás, co se přesně děje. Je to další plán nebo dohoda rozdělit Irák? Jestli je to pravda, tak kým a proč? Proč se znovu opakují události rozděle-

ní Blízkého východu, které se odehrály v roce 1916? V té době šlo o politickou záležitost a zaplatili za to nevinní lidé. Je zřejmé, že existují zlí a mazaní lidé, kteří chtějí Irák rozdělit. V roce 1916 jsme ztratily sedm sester, mnoho křesťanů zemřelo a další byli vyhnáni. Je to jen náhoda, že opět čelíme tomuto dělení, nebo je to záměrné?

Avšak těžkosti nejsou jen v utečeneckých táborech, kde jsou vyhoštěni lidé.

To, co se stalo v našich křesťanských městech, která byla evakuována, je ještě horší. ISIS donutili opustit svoje domovy ty, kteří neodešli z jejich měst do noci 6. srpna. Včera bylo vyhnáno 72 lidí z města Karakosh. Avšak ne všichni z nich přišli. Ti, kteří přišli včera v noci, byli v ubohém stavu. Museli přebrodit řeku Al-Khazi, protože most byl zničen. Někteří z nich zůstali na druhém břehu. Nevíme, kdy se jim podaří přijít do Erbil. To závisí na situaci a rokování mezi Peshmergou a ISIS. Někteří lidé se vrátili, aby pomohli odejít starým lidem, kteří nemohli chodit. I jedna z našich sester odešla, aby přivedla svoje rodiče. Další žena vyprávěla, že byla odloučena od svého manžela a dětí a nic o nich neví. Pravděpodobně jsou mezi ostatními, kteří jsou na druhém břehu, nebo by mohli být mezi rukojmími, které zajali ISIS. Také jedné matce vytrhli z náručí tříleté děvčátko a nic o něm neví. Nevíme, proč ISIS vyhnala lidi z Karakosh, ale od těch, kteří právě odtud přišli, jsme se doslechly, že ISIS přiváží do Karakosh sudy, jejichž obsah je neznámý.

Kromě toho víme o čtyřech křesťanských rodinách, které zůstaly již více než tři týdny zablokovány v Sindžáry. Pravděpodobně jsou bez jídla a vody. Jestli jim nikdo nepomůže, zemřou. V současnosti s nimi nemáme žádný kontakt a neexistuje žádný kontakt ani žádný způsob, jak vyjednat s ISIS.

Co se týká našich komunit, víme, že v našem konventu v Tel Kaif si ISIS vytvořila sídlo. Tež jsme se dozvěděly, že se dostali do našeho konventu v Karakosh. Ti, kteří přišli nedávno, tvrdili, že všechny náboženské obrazy, ikony a sochy byly zničeny. Z věží kostelů sňali kříže a zavěsili tam své zástavy. Nejen v Karakosh a Tel Kaif. V Baqofě se jedna z našich sester doslechla, že situace je klidná, a tak se vrátila s několika lidmi pro svoje léky. Zjistila, že klášter byl vyrabován, všechno bylo otevřené a rozházené po místnostech. V okamžiku, kdy vstoupili do kláštera, zasáhly město tři bomby. Okamžitě odtud odešli. ▶

► Na rozdíl od toho, co se děje s křesťany, včera, v pátek 22. srpna, šiitský sebevražedný atentáčník a ozbrojenci zaútočili na sunnitskou mešitu Abou Mussab v obci, která je pod kontrolou irácké vlády v provincii Dijala. Tento útok po sobě zanechal 68 mrtvých. Je to velmi bolestné, slyšet o lidech, kteří byli zabiti během modlitby. Pokud jde o média a tiskové zprávy, tento masakr zastínil to, co se děje s křesťany v Ninive. Obáváme se, že náš boj bude jen naší vlastní záležitostí a nebude to mít žádný vliv na svět.

Na závěr musíme konstatovat, že lidé ztrácejí trpělivost. Ztratili všechno ve svých rodných městech: kostely, zvony, ulice a sousedské vztahy. Je to pro ně strašné, slyšet, že jejich domovy byly vyrabovány. I když milují svoje města, většina lidí uváží o odchodu ze země, aby mohli žít důstojně a aby jejich děti měly budoucnost. Je těžké mít naději v Iráku nebo důvěřovat vedoucím představitelům této země.

Prosím, pamatujte na nás ve svých modlitbách!

Sr. Marie Hanna OP, Sestry dominikánky sv. Kateřiny Sienské - Irák

(Převzato a přeloženo z www.dsiop.org)

Redakci Světla se podařilo zjistit číslo účtu Charity ČR, na který je možné přispět na **humanitární pomoc křesťanům uprchlým z Iráku: 55660022/0800, variabilní symbol 180.**

Zároveň lze mj. přispět i na **humanitární pomoc syrským uprchlíkům - číslo účtu je stejné jako u sbírky pro Irák, variabilní symbol 182.**

Církev jsem radikálně odmítal (1)

Moje cesta ke katolické víře

Výchozí pozice

Příběh, který vám chci vyprávět, začal asi před devíti lety.

Ale než začnu, chtěl bych vám říci několik základních údajů k mojí tehdejší osobní situaci.

Co se týká rodiny, pocházím z tzv. patchworkové rodiny (nevlastní otec či nevlastní matka - pozn. red.).

Já sám jsem měl dceru z dřívějšího vztahu, která nežila se mnou, avšak pravidelně jsem ji vídal. Byl jsem civilně sezdán s jednou rozvedenou paní, která ze své strany přivedla do civilního manželství dvě dcery.

Tato rodinná konstelace nebyla vždy bez komplikací, jak si můžete představit.

Co se týká povolání - provozuji jako společník po 20 let inženýrskou kancelář blízko Mnichova - byl jsem spíše egoistický, vnímavý chlapík, kterému šlo především o vydělávání peněz. Mým cílem bylo, abych se pokud možno ve 40 letech stal milionářem a potom vedl krásný život s minimem práce a mnohou zábavou. Další cíle jsem neměl.

Co se týká víry a církve, byl jsem sice pokřtěn jako katolík, byl jsem i u prvního přijímání, ale to byly vnějškové záležitosti, které zařídili moji rodiče, aby moje babička nebyla zklamaná.

Moji rodiče patří ke generaci 68. roku. Byli a jsou stále ještě ateisté. Já sám

jsem v roce 1995 z církve vystoupil, protože jsem neviděl důvod platit pro něco, co se mi protiví, ještě nějaké peníze.

Volání a cesta k pravdě

V roce 2002 jsem náhodou viděl jeden film: „Video o Ježíši“, byl to sci-fi thriller, vlastně nic zvláštního. Někdo mi daroval

Jenö Zeltner

knihu, na jejímž základě byl film natočen, a tam byla na závěr tato scéna: Hlavní postava popisovala pohled Ježíše při Poslední večeři. Při tomto popisu jsem začal plakat, naposledy jsem plakal jako dítě. Ta scéna mi už nešla z hlavy.

Tak jsem se začal vědeckým způsobem zabývat historickým Ježíšem. To mne ale ve skutečnosti nepřivedlo dále.

Jeden můj spolupracovník, o němž jsem věděl, že před několika lety našel cestu k víře, mi radil, abych četl evangelia.

Byla pro mě zajímavá, ale nic více. Potom, co jsem mu to sdělil, řekl, že bych to měl zkusit se spisy nějaké mystičky: Marie Valtorty. Doporučená kniha měla název „Bohočlověk“.

Po malých částech (vždycky jenom pár stránek) jsem se prokousal prvním svazkem. Večer, při cvičení jógy, jsem přemýšlel o tom, co jsem minulý večer přečetl.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

i když vás snad musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky.

Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. „On nezhrěšil a nikdo od něho nelslyšel nic neupřímného.“ Když mu spílali, on jim to spíláním neoplácel, když trpěl, nevyhrožoval, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě. On sám na svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže, abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho ranami jste uzdraveni.

Evangelium - Mt 16,24-27

Ježíš řekl svým učedníkům:

„Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě! Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mne ztratí, nalezne ho. Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši? Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly a tehdy odplatí každému podle jeho jednání.“

Rodina v katolickém pojetí

První dobu čtení to bylo – jak už jsem řekl – utrpení, všechno, co jsem četl, dia-metrálně odporovalo tomu, co jsem do-sud považoval za dobré a správné. Toto všechno bylo najednou špatné moje já se obracelo proti tomu, co jsem četl.

Potom, co jsem přečetl asi polovinu prvního svazku, došlo skrze dva nečeka-né zážitky k náhlé změně situace.

Při prvním zážitku jsem ležel brzy rá-no (bylo ještě tma) v posteli, byl jsem ale už v bdělém stavu, kdy jsem měl snu po-dobné zjevení. V tomto zjevení jsem vi-děl, jak se nad jedním stromem tvořilo něco jako bílý oblak a z tohoto oblaku se vyvíjel bíle oděný obraz ženy, stála ja-koby nohama na obláčku.

Tato „bílá paní“ (tak jsem ji pojme-noval) se na mě jednoduše dívala. Tento obraz (tak se mi to alespoň jevilo) zůstal na několik minut stát před mýma očima. Když to zmizelo, vyskočil jsem, byl jsem hluboce otřesen a věděl jsem: To nebyl žádný sen.

Měl jsem jenom vzdálené tušení, o co by se mohlo při tomto zvláštním zjevení jednat. Co, nebo lépe koho jsem tehdy vi-děl, jsem poznal teprve o několik let poz-ději, když jsem v Medžugorje stál před sochou Panny Marie na náměstí před poutním kostelem a „bílou paní“ jsem znovu poznával.

Krátce po této zmíněné události jsem měl druhý zážitek. Při jednom večerním běhání mi bylo z ničeho nic (prožil jsem to, jako by se mi byly otevřely dveře) da-rováno úplně nové patření, úplně pocho-pení přečteného (1. svazku knihy Marie Valtorty). Věděl jsem náhle z hloubi srd-ce: To je pravda.

Tak jsem pročítal s rostoucím nadše-ním dále jeden svazek za druhým a mohl jsem tak prožít školu apoštolů v letech ve-řejného působení Ježíšova asi ve dvou le-tech, kdy jsem četl. Pro mě byl obsah dí-la absolutně hodnověrný.

Až do této doby jsem od svého první-ho přijímání neudělal znamení kříže, na-tož abych se někdy pomodlil.

Můj už zmíněný věřící spolupracovník, který se mi stal mezitím skoro průvodcem ve věcech víry, mě odkázal na to, abych se neomezoval jenom na pasivní konzumování uvedeného mystického díla, ale abych prosil Ducha Svatého, aby mě ve-dl a naučil mě modlitbě.

Nedávno jsem se zúčastnila rozhla-sové diskuse o tom, zda je »rodina v ka-tolickém pojetí«, rozuměj rodina zalo-žená na celoživotním svazku jednoho muže a jedné ženy, na ústupu, zda se její hodnota ztrácí. Paní redaktorka a druhá účastnice diskuse v podstatě s ulehčením uváděly známé statistiky o stoupající rozvodovosti a klesající sňa-tečnosti jako důkaz o tom, že nezáleží na formě soužití a že dokonce nezále-ží ani na tom, zda lidé vůbec spolu ži-jí. Jako by v tu chvíli nešlo o nenaplně-né, v pravém slova smyslu životodárné, vztahy, ale o osvobození, o další mož-nosti, jak bohatěji prožít život.

Stále jsem se snažila zdůrazňovat, že počet lidí, kteří určitou hodnotu zastá-vají, nemusí nutně vypovídat o potřeb-nosti hodnoty samotné. Například stou-pá počet lidí s nefyziologickým držení-m těla a nikdo přece nepochybuje o tom, že je takový vývoj negativní.

Je škoda, že se nejen diskuse, ale i so-ciologické studie či politické programy soustřeďují pouze na popis situace a na úvahy, jak zabezpečit chod společnosti v současném stavu. Málokdo se zamýš-lí veřejně nad tím, podle jakých měřítek se mají zejména mladí lidé rozhodovat, stejně tak, jako se nehovoří o tom, kte-rá forma soužití je nejdůležitější pro bu-doucnost. Stručně řečeno, nehovoří se o hodnotách.

Není předmětem této úvahy vypo-čítat všechny důvody, které způsobují zdánlivý nezájem o hodnoty. Myslím, že je ale důležité zdůraznit, že uzná-vat určitou hodnotu v žádném případě neopravňuje k tomu, aby člověk, které-

mu se hodnotu nedaří naplňovat, byl odsuzován.

Pokud se význam celoživotního svaz-ku muže a ženy nedá odvozovat od po-čtu těch, kteří se o takový vztah pokou-šejí, v čem potom spočívá nebezpečí?

Každá hodnota je nejen měřítkem štěstí nebo určitého pozitivu, ale i jeho zdrojem. S klesajícím počtem zdrojů kle-sá i míra naplnění. Konkrétně ve vzta-hu k rodině založené na manželství se dá říci, že s klesajícím počtem vyda-řených manželství bude klesat i počet li-dí, kteří budou mít celý život jistotu, že:

- začátek osobní existence je spjat s biologickými rodiči, s nimiž moh-li žít až do dospělosti,
- mají k biologickým rodičům ničím nenarušitelný vztah,
- mohou čerpat ze vzájemného vzta-hu svých rodičů stálou inspiraci pro svůj vlastní život,
- tyto vzájemné vztahy jsou zcela je-dinečné a neopakovatelné.

Prosperita společnosti není mož-ná bez vývoje, ale není ani možná bez jistot, které nabízejí hodnoty. S hod-notami nepočítají jen náboženství. Je zajímavé, že i fungující společnosti či firmy mají jasně deklarované zásady, které určují společné cíle a jim odpovídací vztahy.

Lze si jen přát, aby manželská rodi-na nebyla na veřejnosti podporována jen katolíky či křesťany, ale všemi, kte-rým záleží na růstu skutečné lidskosti.

*PhDr. Ing. Marie Oujezdská,
ředitelka Národního centra pro rodinu
(Zdroj: TS ČBK 4. 9. 2014)*

Vzpomínám si ještě, jak jsem se o to pokusil při svém příštím běhu přes pole. Udělal jsem znamení kříže a potom zce-la opatrně řekl: „Duchu Svatý, prosím Tě, ukaž mi cestu, pomoz mi modlit se.“ Ni-kdy jsem neznal nazpaměť „Otče náš“. Tak jsem se naučil nejdříve modlit „Otče náš“. Při svém běhání jsem vždycky vo-lal nejprve Ducha Svatého, potom jsem se modlil „Otče náš“ a pak jsem mluvil s Bohem o všem, co mi procházelo hla-vou o věcech víry.

Po delší době, v níž jsem při svém bě-hání více vrostl do modlitby, jsem se ptal svého průvodce, jestli bych nemohl jít na nějakou přednášku o Medžugorje.

Před přednáškou, která se konala v jed-nom augsburském kostele, se modlili rú-ženec a následovala mše svatá. Já jsem sice úplně nerozuměl, o co se ve mši jed-ná, zařadil jsem se ale do řady k přijímá-ní a dělal všechno, co dělali ostatní.

(Pokračování)

Z Der Fels 8-9/2014 přeložil -mp-

Pondělí 29. 9. 2014: 6:05 Vatican magazine (782. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Krásné slovo otce Špidlíka: Kristus slovanských myslitelů, 1. část 7:25 V pohorách po horách – Jizera 7:35 Přejeme si... 7:50 Bradi Barthová 8:00 Pan profesor 8:20 Muzikanti, hrajte (2. díl): S dechovou hudbou Túfaranka 9:20 Poselství svatých: Bernadette Soubirous 9:30 Hadath Baalbek 10:00 Bulharsko: Život ve skrytosti 10:40 Organ v nebi 11:10 Cirkus Noeland (16. díl) 11:40 Sedmihlášky – Sedí švec na cestě (DFS Ovečky, hraje CM Bača) 11:45 O Mlsálkovi (8. díl): Jak začal Mlsálek trénovat na zimní olympiádu 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:45 Věneček z rozmarýnu Fanoše Mikuleckého 14:15 Vatican magazine (782. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:50 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Pozvání na svatbu 16:10 V souvislostech (65. díl) 16:35 GOODWILLBOY V. (2. díl) 17:25 Salesiánský magazín [P] 17:40 Hornolidečko – Francova Lhota 18:00 Krasohled (8. díl) [P] 18:25 Sedmihlášky – Sedí švec na cestě (DFS Ovečky, hraje CM Bača) 18:30 O Mlsálkovi (9. díl): Mlsálek je protivný 18:40 Putování modrou planetou: Mexiko 19:15 Duchovní malby (2. díl): Sixtinská kaple 19:40 Zprávy z Věčného města: 29. 9. 2014 [P] 20:00 Stretko 20:55 Na koberečku 21:05 Terra Santa News: 24. 9. 2014 21:30 Noční univerzita: Lukáš Lhořan – Ježíš Kristus a islám 22:50 Vatican magazine (782. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:25 Kulatý stůl: P. Josef Olejník a jeho dílo.

Úterý 30. 9. 2014: 6:05 Poselství svatých: Bernadette Soubirous 6:15 Podzimní festival duchovní hudby 2014: A. Dvořák: Mše D dur & Te Deum 7:35 GOODWILLBOY V. (2. díl) 8:25 Outdoor Films s Martinem Stillere 10:00 Vatican magazine (782. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:30 Noční univerzita: Lukáš Lhořan – Ježíš Kristus a islám 11:45 O Mlsálkovi (9. díl): Mlsálek je protivný 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:20 Zprávy z Věčného města: 29. 9. 2014 12:30 Platinové písničky (49. díl): Dechovka 13:00 Duchovní malby (2. díl): Sixtinská kaple 13:25 V pohorách po horách – Jizera 13:40 S Bohem podél Rio Maraňon 14:00 Kulatý stůl: P. Josef Olejník a jeho dílo 15:30 Zprávy z Věčného města: 29. 9. 2014 15:40 Soucitná srdce 16:00 Přejeme si... 16:15 Sakartvelo: Země pod Kavkazem 17:05 Z krajiny kulturních tradic 17:40 BET LEICHEM – vnitřní domov (34. díl) 17:55 Sedmihlášky – Sedí švec na cestě (DFS Ovečky, hraje CM Bača) 18:00 Cirkus Noeland (16. díl) 18:30 O Mlsálkovi (10. díl): Mlsálek zpívá do rádia 18:40 Hermie a Stanley na táboře 19:15 CREDO – výstava Diecézního muzea v Sankt Pölten 19:35 Zpravodajské Noeviny: 30. 9. 2014 [P] 20:00 Na pořadu rodina – Rozdílné temperamenty [L] 21:05 Po cestách víry: Z Jeruzaléma do Kafarnaum [P] 22:00 Zpravodajské Noeviny: 30. 9. 2014 22:15 P. S. 22:30 Zprávy z Věčného města: 29. 9. 2014 22:40 Budu pomáhat: Jůnův statek 22:45 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (98. díl) 0:10 Terra Santa News: 24. 9. 2014 0:30 Dům nejen ze skla (8. díl).

Středa 1. 10. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 30. 9. 2014 6:20 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Pozvání na svatbu 7:40 Poselství svatých: Bernadette Soubirous 7:50 Duchovní malby (2. díl): Sixtinská kaple 8:15 Pro vita mundi – Drahomír Budinská 8:55 Uganda, trpící perla Afriky 9:30 Zprávy z Věčného města: 29. 9. 2014 9:45 Plavební stupeň Přelouč 10:00 Generální audience [L] 11:25 Strání – obec pod Javorínou 11:45 O Mlsálkovi (10. díl): Mlsálek zpívá do rádia 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:45 Stretko 13:45 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2013, 1. díl 14:40

Na koberečku 14:55 Krásné slovo otce Špidlíka: Kristus slovanských myslitelů, 1. část 15:40 Zpravodajské Noeviny: 30. 9. 2014 16:00 Krasohled (8. díl) 16:25 Harfa Noemova (21. díl) 16:50 Zprávy z Věčného města: 29. 9. 2014 17:00 V posteli POD NEBESY V. (3. díl) 18:00 Vatican magazine (782. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:30 O Mlsálkovi (11. díl): Jak se Mlsálek topil 18:40 Sedmihlášky – Sedí švec na cestě (DFS Ovečky, hraje CM Bača) 18:45 BET LEICHEM – vnitřní domov (18. díl): Jaromír Zádrapa 19:00 Tam a zpět 19:15 Terra Santa News: 1. 10. 2014 [P] 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 Adorace [L] 21:05 Noční univerzita: RNDr. František Mikloško – Slovenská společnost a církev [P] 22:15 Příběhy odvahy a víry: Doktor Haass (9. díl): Svatý lékař z Moskvy 22:40 Salesiánský magazín 23:00 Generální audience Svatého otce [P] 23:30 Věci víry 0:05 Podzimní festival duchovní hudby 2014: A. Dvořák: Mše D dur & Te Deum.

Čtvrtek 2. 10. 2014: 6:05 Terra Santa News: 1. 10. 2014 6:25 Putování modrou planetou: Mexiko 7:00 Platinové písničky (49. díl): Dechovka 7:30 Po cestách víry: Z Jeruzaléma do Kafarnaum 8:25 CREDO – výstava Diecézního muzea v Sankt Pölten 8:45 Dům nejen ze skla (8. díl) 9:45 Přejeme si... 10:05 Kulatý stůl: P. Josef Olejník a jeho dílo 11:40 Sedmihlášky – Sedí švec na cestě (DFS Ovečky, hraje CM Bača) 11:45 O Mlsálkovi (11. díl): Jak se Mlsálek topil 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:20 Podzimní festival duchovní hudby 2014: A. Dvořák: Mše D dur & Te Deum 13:40 Generální audience Svatého otce 14:10 Hadath Baalbek 14:40 Pro vita mundi – Drahomír Budinská 15:20 Bradi Barthová 15:30 V pohorách po horách – Jizera 15:40 Dvanáct rwandských mučednic 16:00 Zpravodajské Noeviny: 30. 9. 2014 16:15 Outdoor Films s Martinem Stillere 17:50 Hermie a Stanley na táboře 18:25 Sedmihlášky – Sedí švec na cestě (DFS Ovečky, hraje CM Bača) 18:30 O Mlsálkovi (12. díl): Mlsálek a drak 18:40 Duchovní malby (3. díl): Blahoslavená Panna Maria [P] 19:05 Verbuňk, příběh na celý život 19:25 Budu pomáhat: Lékořice [P] 19:35 Zpravodajské Noeviny: 2. 10. 2014 [P] 20:00 Worship Festival s Martinem Smithem v rámci GGDF Worship Tour 2013 21:00 Kus dřeva ze stromu: Jirovec 21:15 Přejeme si... 21:30 Plečnickův kostel sv. Františka v Lublani 21:40 Zpravodajské Noeviny: 2. 10. 2014 22:00 P. S. 22:20 Vatican magazine (782. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:50 Krasohled (8. díl) 23:15 Pražská Loreta 23:40 Pan profesor 0:05 Zpravodajské Noeviny: 2. 10. 2014 0:20 V posteli POD NEBESY V. (3. díl).

Pátek 3. 10. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 2. 10. 2014 6:20 Hornolidečko – Horní Lideč 6:35 Jak potkávat svět – s Lukášem Hurníkem 8:00 Příběhy odvahy a víry: Doktor Haass (9. díl): Svatý lékař z Moskvy 8:25 Salesiánský magazín 8:40 Noční univerzita: RNDr. František Mikloško – Slovenská společnost a církev 10:00 Na koberečku 10:15 Na pořadu rodina – Rozdílné temperamenty 11:15 Krasohled (8. díl) 11:40 Sedmihlášky – Sedí švec na cestě (DFS Ovečky, hraje CM Bača) 11:45 O Mlsálkovi (12. díl): Mlsálek a drak 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Oázy Perlového ostrova 12:30 CREDO – výstava Diecézního muzea v Sankt Pölten 12:50 Přejeme si... 13:05 Duchovní malby (3. díl): Blahoslavená Panna Maria 13:35 BET LEICHEM – vnitřní domov (18. díl): Jaromír Zádrapa 13:50 Věneček z rozmarýnu Fanoše Mikuleckého 15:20 Putování modrou planetou: Mexiko 16:00 Kus dřeva ze stromu: Jirovec 16:15 Zpravodajské Noeviny: 2. 10. 2014 16:30 Děkovná mše svatá z katedrály sv. Bartoloměje v Plzni [L] 18:00 Cirkus

Noeland (16. díl) 18:30 O Mlsálkovi (13. díl): Mlsálkovy malby [P] 18:40 Sedmihlášky – Sedí švec na cestě (DFS Ovečky, hraje CM Bača) 18:45 V posteli POD NEBESY V. (3. díl) 19:40 Zprávy z Věčného města: 3. 10. 2014 [P] 20:00 Kulatý stůl: Společenství mladých [L] 21:40 Přejeme si... 22:00 Nedělní čtení: 27. neděle v mezidobí 22:30 Outdoor Films s Martinem Stillere 0:05 V pohorách po horách – Jizera 0:15 Stretko.

Sobota 4. 10. 2014: 6:05 Poselství svatých: František z Assisi 6:15 Zprávy z Věčného města: 3. 10. 2014 6:25 BET LEICHEM – vnitřní domov (18. díl): Jaromír Zádrapa 6:40 Dům nejen ze skla (8. díl) 7:40 Johann Sebastian Bach: Člověk, který dal hudbě dýchat 8:20 Cirkus Noeland (16. díl) 8:50 Sedmihlášky – Sedí švec na cestě (DFS Ovečky, hraje CM Bača) 8:55 Hermie a Stanley na táboře 9:40 V posteli POD NEBESY V. (3. díl) 10:40 Krasohled (8. díl) 11:05 Přejeme si... 11:20 Hornolidečko – Horní Lideč 11:30 Salesiánský magazín 11:45 Zprávy z Věčného města: 3. 10. 2014 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka 12:10 P. S. [P] 12:25 Zpravodajské Noeviny: 2. 10. 2014 12:40 Nedělní čtení: 27. neděle v mezidobí 13:10 Terra Santa News: 01. 10. 2014 13:35 Worship Festival s Martinem Smithem v rámci GGDF Worship Tour 2013 14:30 Po cestách víry: Z Jeruzaléma do Kafarnaum 15:25 Platinové písničky (49. díl): Dechovka 16:00 Na pořadu rodina – Rozdílné temperamenty 17:00 Hornolidečko – Horní Lideč 17:10 Krásné slovo otce Špidlíka: Kristus slovanských myslitelů, 1. část 18:00 Příběhy odvahy a víry: Návrat (10. díl): Španělské děti v SSSR 18:25 Sedmihlášky – Sedí švec na cestě (DFS Ovečky, hraje CM Bača) 18:30 O Mlsálkovi (13. díl): Mlsálkovy malby 18:40 Bradi Barthová 18:50 Mikroregion Třemšín (1. díl) 19:00 Hudební magazín Mezi pražci [P] 19:40 V souvislostech (66. díl) [P] 20:05 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2013, 2. díl [P] 20:45 V pohorách po horách – Hruboskalsko [P] 20:55 Harfa Noemova (22. díl) [P] 21:20 Poselství svatých: František z Assisi 21:30 Budu pomáhat: Lékořice 21:40 Soucitná srdce 22:00 P. S. 22:15 Zprávy z Věčného města: 3. 10. 2014 22:25 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Pozvání na svatbu 23:50 Věneček z rozmarýnu Fanoše Mikuleckého.

Neděle 5. 10. 2014: 6:15 Krásné slovo otce Špidlíka: Kristus slovanských myslitelů, 1. část 7:00 Duchovní malby (3. díl): Blahoslavená Panna Maria 7:30 Worship Festival s Martinem Smithem v rámci GGDF Worship Tour 2013 8:25 CREDO – výstava Diecézního muzea v Sankt Pölten 8:45 Zprávy z Věčného města: 3. 10. 2014 8:55 Po cestách víry: Z Jeruzaléma do Kafarnaum 10:00 Mše svatá ze zahájení biskupské synody z Baziliky sv. Petra v Římě [L] 12:20 V souvislostech (66. díl) 12:40 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:35 Platinové písničky 14:05 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2013, 2. díl 14:50 Hermie a přátelé: Dát, nebo brát? 15:20 Sedmihlášky [P] 15:25 Cirkus Noeland (17. díl) [P] 16:00 Mše sv. z žehnání kostela Svatého Ducha ze Starého Města [L] 17:35 Na koberečku – 17:45 Poselství svatých: Papež Jan XXIII. 17:55 Přejeme si... [P] 18:10 Zprávy z Věčného města: 3. 10. 2014 18:25 Putování modrou planetou: Mexiko 19:00 Muzikanti, hrajte (3. díl) [L] 20:00 Vatican magazine (783. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:30 Velkomoravský koncert [P] 22:05 Budu pomáhat: Lékořice 22:15 V souvislostech (66. díl) 22:35 Na pořadu rodina – Rozdílné temperamenty 23:40 Polední modlitba Sv. otce Františka 23:55 Zpravodajský souhrn týdne 0:45 Duchovní malby (3. díl): Blahoslavená Panna Maria.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svátého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA ŘÍJEN 2014

Všeobecný: Za ty oblasti světa zasažené válkou a násilím, aby jim Pán daroval pokoj a mír.

Misijní: Aby oslavy Světového dne misii probudily v každém věřícím nadšení k hlášení evangelia po celém světě.

Národní: Aby nás učta k Panně Marii vedla k pozornosti vůči Božimu slovu a k pohotové službě bližním.

Zveme Vás do VEČEŘADLA MKH v kostele Nejsvětější Trojice ve Zdouňkách v neděli 5. října 2014 v 15 hodin.

Scházíme se zde již patnáctý rok.

Tomuto večerádlu bude předsedat

P. Mgr. Jiří Polásek ze Zašové.

Na programu je adorace, rozjímavý růženec, čtení z „modré knihy“, promluva, zasvěcení Panně Marii. Večeřadlo bude zakončeno mší svatou.

Zveme Vás opět na **DUCHOVNÍ POUŤ ZA NOVÁ KNĚŽSKÁ A ŘEHOLNÍ POVOLÁNÍ K PANNĚ MARIÍ – ROSA MYSTICA do Montichiari-Fontanelle v Itálii. Odjezd:** v pátek 3. 10. 2014 v 17 hod. z Brna. **Příjezd:** v neděli 5. 10. 2014 v 6 hod. do Brna. Duchovní doprovod: P. Jaroslav Stříž. **Přihlášení:** Miroslav Ištvanek, tel. 606 483 070, e-mail: autoskolaistvanek@centrum.cz. **Cena:** 1800 Kč. Velmi spěchá.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku Mgr. Petra Bahníka s názvem 60. LÉTA – LIBERALIZACE V ČSSR**, která se budou konat **v úterý 7. října 2014 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Liturgická čtení

Neděle 28. 9. – slavnost sv. Václava

1. čt.: Mdr 6,9–21

1 Kron 29,11abc.11d–12a.12bcd

Odp.: 12b (Ty, Hospodine, vládněš nade vším.)

2. čt.: 1 Petr 1,3–6; 2,21b–24

Ev.: Mt 16,24–27

Slovo na den: Kdo svůj život pro mne ztratí, nalezne ho.

Pondělí 29. 9. – svátek

sv. Michaela, Gabriela a Rafaela

1. čt.: Dan 7,9–10.13–14

nebo Zj 12,7–12a

Ž 138(137),1–2a.2bc+3.4–5

Odp.: 1c (Budu ti hrát, Hospodine, před anděly.)

Ev.: Jan 1,47–51

Slovo na den: Uvidíte nebe otevřené.

Úterý 30. 9. – památka

sv. Jeronýma

1. čt.: Job 3,1–3.11–17.20–23

Ž 88(87),2–3.4–5.6.7–8

Odp.: 3a (Kéž pronikne k tobě má modlitba, Hospodine!)

Ev.: Lk 9,51–56

Slovo na den: Pane, chceš, abychom svolali z nebe oheň?

Středa 1. 10. – památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše

1. čt.: Job 9,1–12.14–16

Ž 88(87),10bc–11.12–13.14–15

Odp.: 3a (Kéž pronikne k tobě má modlitba, Hospodine!)

Ev.: Lk 9,57–62

Slovo na den: Syn člověka nemá, kam by hlavu položil.

Čtvrtek 2. 10. – památka svatých andělů strážných

1. čt.: Ex 23,20–23a

Ž 91(90),1–2.3–4ab.4c–6.10–11

Odp.: 11 (Svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě strážili na všech tvých cestách.)

Ev.: Mt 18,1–5.10

Slovo na den: Hledí na tvář mého nebeského Otce.

Pátek 3. 10. – ferie

1. čt.: Job 38,1.12–21; 40,3–5

Ž 139(138),1–3.7–8.9–10.13–14ab

Odp.: 24b (Veď mě, Hospodine, cestou odvěkou!)

Ev.: Lk 10,13–16

Slovo na den: K pokání.

Sobota 4. 10. – památka

sv. Františka z Assisi

1. čt.: Job 42,1–3.5–6.12–16

(hebr. 1–3.5–6.12–17)

Ž 119(118),66.71.75.91.125.130

Odp.: 135a (Jasnou tvář ukaž svému služebníkovi, Hospodine!)

Ev.: Lk 10,17–24

Slovo na den: Vůbec nic vám nebude moci uškodit.

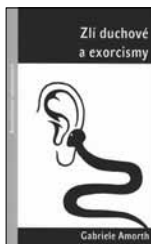
BREVIÁŘ PRO LAIKY

27. ZÁŘÍ – 4. ŘÍJNA 2014

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 28. 9.		PO 29. 9.		ÚT 30. 9.		ST 1. 10.		ČT 2. 10.		PÁ 3. 10.		SO 4. 10.			
Antifona	1527	1721	1533	1728	1734	1953	1741	1961	1543	1738	996	1113	1754	1975		
Žalm	786	884	783	881	783	881	786	884	783	881	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1527	1722	1533	1728	1734	1953	1742	1961	1543	1739	997	1114	1551	1747		
Antifony	1528	1722	1534	1729	950	1062	965	1079	1544	1739	998	1115	1014	1132		
Žalmy	813	914	813	914	950	1063	965	1079	813	914	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	1528	1723	1534	1729	1735	1954	1743	1962	1544	1740	1001	1118	1756	1977		
Antifona k Zach. kantiku	1529	1723	1535	1729	1735	1954	1542	1737	1544	1740	1002	1119	1551	1748		
Prosby	1529	1723	1535	1730	1724	1943	1744	1963	1545	1740	1002	1119	1757	1977		
Závěrečná modlitba	1529	1724	1535	1730	1541	1737	1542	1738	1545	1741	1002	1120	1552	1748		
Modlitba během dne:																
Hymnus	792	890	792	890	954	1067	970	1085	792	890	1003	1120	1018	1137		
Antifony	1529	1724	1535	1730	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	818	919	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	1530	1724	1536	1731	957	1070	973	1088	1545	1741	1006	1124	1021	1141		
Závěrečná modlitba	1529	1724	1535	1730	957	1071	973	1088	1545	1741	1006	1124	1022	1141		
Nešpory:																
	SO 27. 9.															
Hymnus	1525	1719	1531	1725	1537	1732	1736	1955	1746	1965	1537	1732	1008	1125	1024	1143
Antifony	1703	1919	1531	1726	1537	1732	960	1073	976	1091	1546	1742	1009	1126	1025	1144
Žalmy	1703	1919	1715	1932	1537	1732	960	1073	976	1091	1547	1742	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	1526	1720	1531	1726	1540	1735	1737	1956	1749	1968	1549	1745	1011	1129	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	1526	1720	1532	1727	1540	1735	1737	1956	1542	1738	1549	1745	1011	1129	719	811
Prosby	1526	1721	1532	1727	1540	1735	1731	1950	1750	1969	1549	1745	1011	1129	1028	1147
Záv. modlitba	1529	1724	1529	1724	1535	1730	1541	1737	1542	1738	1545	1741	1012	1130	719	812
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ZLÍ DUCHOVÉ A EXORCISMY
Gabriele Amorth • *Z italštiny přeložila Helena Křenková* • *Odpovědná redaktorka Lucie Mašátová*

V každé době člověk vnímá nedostatečnost lidských věcí, a proto potřebuje Boha. Avšak v okamžiku, kdy se od Boha odvrátí, je přitahován pověrou, spiritismem, ezoterikou, satanskými sektami a vším tím, co obecně nazýváme okultismem. S přesností téměř matematickou v dějinách vždy s úpadkem víry narůstá pověra. Zdá se, že právě profánní svět, je-li zbaven opěrných bodů, tíhne k magii, k okultismu a k nejrůznějším formám religiozity, nebo dokonce přímo k ďáblu samému. Tato kniha proslulého exorcisty si svou jednoduchou strukturou klade za cíl podat v souladu s katolickou teologií a naukou jednoduchý výklad o satanovi a jeho služebnících a jejich vztahu k lidským tvorům. Chce tak upozornit na rozsáhlou moc, kterou může ďábel uplatňovat nad světem, zvláště zůstává-li neznámý nebo špatně chápaný.

Karmelitánské nakladatelství
 Brož., 102x165 mm, 56 stran, 69 Kč

BOŽÍ PŘÍTELKYNĚ • PŘÍBĚH O TEREZII Z ÁVILY
Jan Dobraczyński • *Z polštiny přeložila Kateřina Cveklková*

Román o životě sv. Terezie z Ávily, o její cestě ke svatosti, která nebyla vůbec snadná. Čtenář se do-

zví nejen o jejím zakladatelském díle – reformě karmelitánského řádu a založení množství nových klášterů, ale také o její rodině, charakteru a lidech, kteří jí byli blízcí, včetně sv. Jana od Kříže. Zkušený autor vystihuje i politickou a náboženskou situaci Španělska 16. století.

Paulínky • *Váz., A5, 296 stran, 285 Kč*

SVATÝ VÁCLAV • PANOVNÍK A SVĚTEC V RANÉM STŘEDOVĚKU

Doc. PhDr. Vratislav Vaníček, Ph.D. • *Lektorovali Prof. PhDr. Jan Klápště, CSc. a Mgr. David Kalhous, Ph.D.*
 • *Rejstřík Josef Schwarz* • *Odpovědná redaktorka Magdalena Hennerová*

Jaký byl svatý Václav jako člověk a vladař a jaká byla jeho doba? Přední český historik představuje Václava jako charismatickou osobnost a silného, cílevědomého panovníka. Sleduje drama jeho životního zápasu v éře proměn Evropy pod duchovním a civilizačním vlivem křesťanství, v kontextu vytváření soustavy států střední Evropy. Nově interpretuje události a osobnosti českého raného středověku: křest Bořivoje a osud jeho manželky Ludmily, otázku viny Drahomíry a Boleslava I., dobové poslání Přemyslovný Dobravy a Slavníkovce Vojtěcha. Historický osud knížete Václava skončil jeho mučednickou smrtí, ale záhy začíná jeho nekončící „druhý život“ světece a garanta státnosti a politické kultury vznikajícího českého národa.

Nakladatelství Paseka s. r. o.
Váz., přebal, 140x160 mm, 328 stran + 16 stran barevné obrazové přílohy, 390 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
 Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

771 11 Olomouc 1
 982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.